

MURAT MENTEŞ • **Dublörün Dilemması**

MURAT MENTEŞ İstanbul'da doğdu. Bisiklet tamiriyle uğraştı, ufak tefek sihirbazlık numaraları öğrendi ve amatör olarak boksla ilgilendi. Yediği yumruklar dayanılmaz bir raddeye gelince, ringlere veda edip şiir yazmaya koyuldu. Dergi, yayınevi, gazete, radyo, televizyon gibi yayın kuruluşlarında çalıştı. *Dublorün Dilemması*'ndan sonra yayınlanmış iki romanı daha vardır. *Korkma Ben Varım* (İletişim, 2009) ve *Ruhi Mücerret* (April, 2013).

www.dublorundilemmasi.com

Kapak fotoğrafı için cömertçe poz veren Ah Muhsin Ünlü, Gökdemir İhsan Gürsoy ve Alper Canıgüz'e yürekten teşekkürler! – M.M.

İletişim Yayınları 1074 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 152

ISBN-13: 978-975-05-0322-1

© 2005 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-22. BASKI 2005-2013, İstanbul

23. BASKI 2014, İstanbul

YAYIN SEKRETERİ Senem Erdoğan

KAPAK Murat Arlı

UYGULAMA Hasan Deniz

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Ltros Yolu 2. Matbaaclar Stes B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkap 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydan Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MURAT MENTEŞ

Dublörün Dilemması

i l e t i ŝ i m

“Canımın içi, böyle şeyler yalnızca romanlarda olur.”

CÜNEYT ARKIN

[*Sıkı Dur Geliyorum*, 1964]

İÇİNDEKİLER

[NUH TUFAN]	11
Melodiler ve mermiler	13
Sürmeli albino	15
Hayvanat bahçesi yangınında haşlanan suaygırları	19
Yanlış yerde hata yapmak	22
Tiyatrodaki ifritler	25
Şantaj katalogu	28
Kaplana postunu ters giydirmek	30
Taze cenaze, cezai taziye	35
İmkânsız isteyen yağlı müşteriler	36
Kahreden hakaretler listesi	41
Düello malulü gelin	42
Ölü adaşımın kıyağı	44
İskoç usulü adam kaçırma	45
Kolombiya kravatı	48
Yaser Arafat'la aynı boydayız	51
Dublörün daniskası	54
Kayıtsız şartsız merhamet	57
Charles Bronson'ın şom ağızlı karısı	61

Kısa çöp tarihi	62
Büyü için gereken enerji	66
‘Sütten çıkmış ak kaşık’la cinayet	69
Uçan halı yıkama makinası	71
Kim bu Whitcomb Judson?	77
Ayakaltı bir yerde ayaküstü bir sohbet	81
Alkışlar eşliğinde bir buluşma	84
Timsahla başa çıkmanın yolları	85
Sarayda ağlayan çocuk	88
Mobidik Sokağı’na giriş	90
Hayata pamuk ipliğiyle bağlı bez bebek	94
Seri katile ilham veren tablolar	97
Çaycının damarlarındaki tavşan kanı	99
“Yoksa bu yaşta ölümden mi korkuyorum?”	103
Elveda Baretta	107
Defolu gölge	110
Kont Dracula’nın imdat çağrısı	112
Nuh’un taş gemisi	114
İftira terapisi	116
[İBRAHİM KURBAN]	119
Şeyhle randevu	121
Afili filintalar	124
Orangutan utandıran ültimatom	127
Beberuhi operasyonu	130
Baltazar’ın çığlıkları	132
Lütfen, tehlike halinde maskenizi çıkarınız	135
Hiç kimse Kalküta’daki bir panayırda bıçaklanmak istemez	138
Allah’ın “teslim ol!” çağrısı	139
Dövüşmek şart oldu	143
Boşlukta yokluğu hiçliğe dönüştürmek	145
27 bin yıllık fetret devri	147

Seccadede dikiş tutturmak	151
Düşmanla aramızda sır olarak kalan savaş	155
Filozofun imza yetkisini gaspeden kız	161
Silah zoruyla tanışma	164
[HABİP HOB0]	167
Yakayı başarıyla ele vermek	169
Hostesleri benim yerime öp	169
Kemik torbasındaki gizli kamera	170
Kaşla göz arasında insanlıktan çıkmak	176
Kahramanlık madalyası alan güvercinler	178
Yırtıcı, seni ya görmezlikten gelir ya da parçalar	180
Pippo Zaza ayağımıza gelince ayaklarımız nasıl yerden kesildi?	181
“Bu şehri Sitanbul ki bî misli ü behâdır bir sengine tüm Sicilya mülkü fedâdır”	184
Kahve ve nükleer bomba yapabilen dilber	186
Üzerinde kuluçkaya yattığımız bombalar	187
Gazetede ki canlı yayın	188
Hobbit ile Geronimo	192
Yolları bıçaklanan bahçe	195
Otomatik silah kardeşliği	197
Yumurtadan çıkan köpek	198
Başak Tör'ün reddettiği rol	201
Palyatif palavralar	202
“Tık-tak” taktiği	204
Samuraylar kâbus görmez	205
Fareler yumurtayı nasıl çalar?	209
Çöpçatan kocakarı sayesinde cadıyla evlenmek	214
[FERRUH FERMAN]	219
Buz adam ve fosil kadın	221
Civardaki hovarda	222

Aile içi kör şiddet sayacı.....	223
Fil tezeğine hücum!.....	225
Buruşuk külotlar.....	227
Sırılsıklam âşık çiftin ölü şahitleri.....	228
Vicdanın ceza sahası.....	230
Hamile kadınların doğurduğu tehlike.....	233
Evlatlık acısı.....	235
Çölde çay kaşığıyla kazı yapma cezası.....	237
Bir uçak dolusu bebek.....	239
Feleğin çemberinden motosikletle geçmek.....	241
Kırmızı bikini görmüş boğa gibi... ..	243
Münzeviler Mahzeni'ndeki müzik.....	244
Komadaki Komançi.....	246
Vampirler sigara içmez.....	247
Sivrisinek ve saz arkadaşları.....	248
Baklanın diğer yarısı kimin dilinin altında?.....	250
Cinayet mahalline koşan maktul adayı.....	252
[NUH TUFAN].....	257
Bir avuç mermi daha.....	259
Parmak hesabı.....	261

[NUH TUFAN]

Melodiler ve mermiler

Müzik değişince dans da değişir.

[Takeshi Kitano]

Adamın sol yanağında Nike amblemi şeklinde bir yara izi vardı. Mr. Nike siyah bir takım elbise giymiş ve yemin edirim papyon takmıştı. Kırılmış saçları gayet gür görünüyordu. Oturduğu koltukta vahşice bir kibirle başını geriye atmış, dudağı tiksintiyle bükülmüş, kaşları sımsıkı düğümlemişti. Hidiv Kasrı'nın bahçesinde toplanan jet sosyete-ye mensup 150 kişi bana gülücükler gönderirken, bu tanımadığım adamın suratı neden bir kindarlık abidesi gibiydi? Yoksa... yoksa o muydu?! Buraya leşimi uzaya yollamak için mi gelmişti?

Açılış konuşmasını yapmak üzere kürsüye davet edildim, hain sevgilim yanağıma bir öpücük kondurdu. Alkışlar eşliğinde, sırtarak çıktığım kürsüde, cebimdeki konuşma metnini bulana kadar vakit kazanmak için hitap faslını biraz uzattım: "Muhterem misafirler..." Arkamdaki Kasrı'n

yanından bahçeye geçen Ferruh Ferman'a gözüm takıldı. "Meziyetli leydiler..." Hayret! Onun bu gece aramıza katılmayacağını sanıyordum. Ben zaten buraya onu temsilen gelmiştim. "Haturşinas centilmenler..." O da ne? Öbür taraftan bir *Ferruh Ferman* daha çıkageldi! "Civanlar, eski topraklar ve bilhassa sabiler..." Misafirlerin arasına birkaç saniye içinde en az 20 *Ferruh Ferman* katılmıştı! Besbelli yine halüsinasyon görüyordum.

Sevdiğim hain kadınla gözgöze geldim. Kapalı bir elbise giyerek beni şaşırtmıştı. Konuşma metnini aramayı bıraktım: "Bu harikulade yaz akşamında, çocuk bezinin mana ve ehemmiyetinden bahsedecek bir adamı dinlemeyi tercih ettiğiniz için teşekkür ederim."

Nike Efendi'nin çevresinde bir grup şık fedai dolanıyordu. İçlerinden biri, kulağına eğilip birşeyler söyleyince spor suratlı ağır adam etrafa bakındı ve gizli bir komut verdi.

"Evela, itiraf etmeliyim ki, birçoğunuz gibi ben de çocuk beziyle biraz geç tanıştum..." Sözlerime devam edemedim. Çünkü birdenbire Dead Can Dance'in *Yulunga*'sı çalmaya başladı. Dev hoparlörlerin sesi sonuna kadar açılmıştı. Ve Bay Nike'in adamları ile *Ferruh Fermanlar* aynı anda bellerindeki silahları çekip birbirlerine kurşun yağdırmaya koyuldular! Ortalık cehenneme döndü. Jet sosyete, havada çarpışan jetler gibi darmadağın olmuştu. Fakat çılgınlıklar duyulmuyordu, çünkü müzik silah seslerini bile bastırıyordu. Camlar tuzla buz oluyor, bahçedeki sahipsiz orkestranın enstrümanları kırılıp dökülüyor, masalar devriliyor, her yer kana bulanıyordu. Tam bir katliamdı bu. Gövdesine isabet eden mermi, şişman bir kadını kırlent gibi puflattı. *Ferruh Ferman*lardan biri omzundan vurulunca kendi ekseini etrafında dönerek yere yığıldı. Nike Bey'in bir adamı koşarken sırtından zumbalanınca fırlayıp koca bir ağaca yapıştı. Misafirlerden; hızla çalkalanıp patlayan şampanya şişele-

ri gibi köpüklü kan saçılıyordu. Bu müzikal kapışmanın tek seyircisi olarak, kürsüde donup kalmıştım. Sevdiğim kadını bulmalıydım. Gerçi burada gebersem bile onun umursayacağı yok ya, benim haşat kalbim korkuyla değil aşkla çarpıyordu. Ve bu kurşun yağmurunun altındaki kan ırmağında, kupkuru bir adam, tabancasını alnıma doğrultmuş, cesetlerden oluşan bir köprüden bana doğru koşuyordu!..

Sürmeli albino

Andolsun, Biz Nuh'u kendi kavmine gönderdik ve o dokuzyüzelli sene yaşadı.

[Kur'an, Ankebut Suresi / 14]

Peygamberin otlatığı kuzular kadar masumdu.

Ya da bana ilk anda öyle gelmişti. Zira 'ilk an' ne kadar kalıcıysa, masumiyet de o kadar kalıcıdır.

Üzeri portakal, vişne ve çilek resimleriyle kaplı, yani Meyvendetta reklamıyla ambalajlanmış otobüse yetişmeye çalışıyordu. Çift katlı otobüs durdu, üst katın penceresinden ona bakarken, kalbimin zembereği boşaldı. Gözlerimi kapadım ve yanımdaki koltuğa oturması için dua ettim: "Allah'ım, bunu dilediğim için ayıp etmiş olur muyum?!" Solumda biri belirdi fakat ilkten cesaret edip gözlerimi açamadım. Yine de o olduğundan emindim. Sol gözümü azıcık aralayıp yana doğru baktım: "Teşekkürler Allah'ım!" Elindeki kitabın kapağında *Azize Katherina'nın Çalınan Dili* yazılıydı. Uyuma numarası yaptım, hafifçe kıpırdadım, "İhmmm" gibi küçük sesler çıkardım ve bir arabanın aniden fren yaparak durmasıyla sona eren bir kâbusun ön camından fırlarcasına uyanıdım. İrkilerek bana döndü. Birbirimize baktık: Ömrümün gümüş çivisinin çakıldığı an!

Bilincim ve vicdanım, zihnim ve gönlüm, aklım ve kal-

bim, fikrim ve hissim... her bakımdan eşitlenmişti. Kişisel ekinoksumu yaşıyordum.

Yüzünü doğallıkla kitaba gömdü.

Mahmurca bir yılışıklıkla “Lütfen söyler misiniz...” dedim, “horladım mı?”

Gözleri bir an kravatımdaki Kızılmaske desenine takıldı, ardından, patlamış bir greyfurda benzeyen suratıma baktı. Şaşkın görünüyordu. Ani bir kararla “Hayır,” dedi.

Sudan çıkmış bir balığın kurumlu ağzıyla “Beni kırmamak için böyle söylüyorsunuz?” dedim.

Cüretimden ziyade albinoluğuma denk geldiğini fark etmeme yetecek kadar anlamlı bir tereddütten sonra yine “Hayır,” dedi.

Biri boynuma enjektörle tımarhane sıvısı boşaltıyormuş gibi yavaşça kapatıp açtım gözlerimi. Ve kanla dolu bir si-perde vurulmuş gibi düşmeden önce, acizce fakat kesin ko-nuştum: “Horlarsam... horlarsam burnumu tutar mısınız? Burnumu... tutar mısınız, lütfennn?.. Burnumuuuummm...”

Başımı cama eğerek, uyuma numarasına tekrar başladım. Kısa bir süre sonra yaşlı bozayların kış uykularında horladıkları gibi horlamaya koyuldum! Ama ne horlamak. Horlamıyor, adeta meydan okuyordum.

Otobüstekilerden kimileri isyan etti: “Nesi var bunun?!”, “Biri uyandırсын şu adamı, hasta mıdır nedir?!”, “Hanımefendi, bu bey sizinle mi birlikte?”...

Kızın dünyasını karartmıştım. Yanımdan kalkıp kaçarak uzaklaşmak istiyordu, kesin, ama otobüste boş koltuk kalmamıştı.

Omzumu hafifçe dürttü: “Uyanın...”

Yaşlı bozayı horlayışından fırtına bulutlarının karşılıklı horlayışına geçtim. O kadar iddialı bir biçimde horluyordum ki, bu dalda verilen ödüllerin tamamını almaya azmetmiştim sanki.

Kolumu iki eliyle kavradı ve beni sarsmaya başladı: “Uyanın, horluyorsunuz!”

Cevabım kesindi: “Horrrrr!..”

Derken cesaretini topladı ve beyaz sabundan yontulmuş elini yavaşça pembe burnuma doğru uzattı. Baş parmağı ve işaret parmağıyla tam burun deliklerimi kapatacağı sırada horlamayı kesip gözlerimi sonuna kadar açtım ve muzipçe gülümseyerek “Biliyordum!” dedim.

Bana nefretle bakıyordu; bir ceylan ne kadar nefret edebilir? Onu hayal kırıklığına uğratmıştım, aramızdaki her şey bitmişti, artık bana “Hayır” bile demeyecekti besbelli.

Yırtıcılığımı belgeleyen cümleyi kurdum: “Benim için kendinizi tehlikeye attınız. Size borçluyum. Bir kahveye ne dersiniz?”

Nefreti anında iğrentiye dönüştü. Bir adavşanı ne kadar iğrenebilir?

“Ne...”

Sanırım “Ne yapmaya çalışıyorsunuz?” diyecekti.

Cebimden sol elimle beyaz bir kâğıt mendil çıkarıp teslim bayrağı gibi salladım ve öteki elimi uzatarak “Nuh,” dedim.

Donakalmıştı. “Adımı sana söylemektense kulaklarından kıllar fişkırان bir engizisyon yargıcına, satanist bir şebeke-nin kara liste fihristini tutan etçil katibe ya da kuduz bir doberman sürüsüne söylerim daha iyi,” der gibi baktı...

Malpigi tabakasında melanin pigmenti sentezlenen herhangi biri olsaydım, gözlerime sürme çekmemi çoğu kimse hoş karşılayacaktı.

Vampirler gibi ben de gün ışığına duyarlıyım fakat gözlerimin yüzümde bir çift örümcek gibi yan yana durması insanları paniğe sürüklüyor. Cildim uçuk pembe, tüylerim bembeyaz; gelgelelim hiç ama hiç utangaç değilim. Küstahlık etmekten bedensel bir kaderle men edilmişim ve buna canla başla direniyordum. Kendi kendime karşı isyanım her-

keste tiksinti uyandırıyor... Bu bedeninin içinde müebbet mahkumiyetimi artık işleme koymam gerekiyor...

Sütlü kahve saçları, asma dalı omuzlarından usulca akıyordu. Gözlerindeki anlam, dünya savaşlarından, okyanus hazinelerinden, kum fırtınalarından, meyve ormanlarından derlenmişti. Dudakları buzulda yetişmiş bir elmanın kabukları kadar parlaktı. Kaşları kestane şekeriyle çizilmişti. Burnu uygarlığımızı utandıracak bir büyüünün ürünüydü. Dişleri başka bir gezegenin ele geçmez cevherleri, mücevherleri... Biçim ve ifadenin mucizesiyle yoğrulmuş bu yüz karşısında, bir kobay ahır kaçkını gibi mıhlanmışım. İçimde ifritler kim bilir ne kazanlar kaynatıyordu. İçimde bir masal cücesi, bir orman ciniyle birlikte natürmort modellerini kemişiyordu. İçimdeki havai korsan silahını kalbime dayamıştı.

Otobüs, Kadıköy'e vardı. Sakince toparlanıp kalkarken onu seyrettim. Ardından gitmem, ona "Hayatım boyunca bu anı bekledim" filan demem gerekirdi. Saçmalamak daima belli bir esneklik doğurur. Bu da tahmin edilemeyecek kadar çok kişinin işine gelir. Savaşlar da, evlilikler de, politik mitingler de bu esneklikten istifade eder.

Yapamadım. Onu takip edemedim.

Doğar doğmaz reddedilmişim, hayatım boyunca öyle çok kovulmuşum ki, buna alışık olduğumdan emindim, fakat bu defa feleğin çemberinden çıkamadım.

Pembe burnumu kravatımla sildim. Bu barbarlığımı robotsu bir centilmenlikle kayıtlı bir soğukkanlılıkla karşılayan Kızılmaske bana: "Felaketin her an ve her yönden gelebileceğini anlarsan, kendini beğenmişliğinden kaynaklanan şimdi ve buraya ilişkin teessüfünden uzaklaşabilecek kadar hızlanırsın," dedi.